



## A HRMCE tanulmánya a "benesi dekrétumokról"

**A Human Rights for Minorities in Central Europe (HRMCE) – Vancouver Society 606-Esquimalt Avenue, West Vancouver, BC, V7V 1R6, Canada engedélyével, közöljük a Benes Dekrétumok című tanulmányt**

Az előadás magyar magyarul először a november 28-december 2 között az Magyarok Világszövetségének Kárpátmedencei Régiója, az MVSZ Szlovákiai Országos Elnöksége valamint az Interconfessio Társaság által szervezett "Magyar nemzeti esélyek a XXI században" címmel tartott nemzetstratégiai konferencián hangzott el.

Az angol szöveg megtalálható a: <http://www.hungary.com/corvinus>, és a <http://www.intergate.ca/personal/huffist>. Mindkét honlapon: "Ethnic Cleansing in post World War II Czechoslovakia, 1945-1948" betét alatt hozzáférhető a dekrétumok listáját is.

### A "benesi dekrétumok"

A Közép-Európai Kisebbségek Emberi Jogaiért – Vancouver Társulat - elfogadta a meghívást a mai tanulmánynapokon való részvételre, amelyet a Magyarok Világszövetsége Szlovákiai Országos Tanácsa hívott össze az ú.n. benesi dekrétumok megvitatására, amely az Eduard Benes köztársasági elnök, a csehszlovák parlament, az egyes prágai minisztériumok és a pozsonyi megbízottak hivatala által 1945. és 1948. között kiadott 89 magyar és németellenes rendeletek és törvények gyűjtőneve, amelyek még ma is érvényben vannak egy, a 33/1945 számú elnöki rendelet kivételével. Ámbar ma mi 2001-ben vitatjuk meg ezt a problémát, amikor a Cseh Köztársaság és a Szlovák Köztársaság tárgyalásokat folytat az Európai Unióba történő felvételre, a probléma eredete visszanyúl az entente hatalmak döntésére és a Versaillesban, Saint-Germain-en-Layeben és a Trianonban kötött békeszerződésekre. A békediktátumok nem egy igazi békekonferencia tárgyalásainak az eredményei voltak, amelyen a legyőzötteknek is alkalma nyílt volna kinyilvánítani az elfogadható békefeltételek határát.

1918-ban az újonnan megalakított Csehszlovák Köztársaságot teljes egészében az Osztrák-Magyar Monarchiából vágta ki az entente hatalmak hihetetlenül egyoldalú határozatával. Ennek következtében az ezeréves Magyar Királyság elveszítette területe 71.5%-át és lakossága 63.6%-át. Magyarország tragédiáját az illusztrálja a legjobban, ha azt összehasonlítjuk Franciaország kisebb veszteségével Németország javára 1871-ben, amelyben Franciaország területe 2.6%-át és lakossága 4.1%-át adta fel. A trianoni békeszerződés 3 és fél millió magyart kényszerített akarata ellenére Csehszlovákiához, a Szerb, Horvát és Szlovén Királysághoz és Romániához egy tollhúzással. A nemzetek önrendelkezési jogát, amelyet Woodrow Wilson amerikai elnök 14 pontjában megígért, nyilván elfelejtették. Az első Csehszlovák Köztársaság (1918-1938), a visszaállított második Csehszlovák Köztársaság (1945-1992) és a másodszor elkülönült második Szlovák Köztársaság (1993-) mind tökéletesen bebizonyították, hogy képtelenek olyan kormányformát alakítani, amely biztosítja a szabadságot, prosperitást, békét és egyenlő jogokat az állam minden polgára részére. Az őslakos magyar nép következetes elnyomása 1918-ban kezdődött, amelyet arra ítélték, hogy az el?z? Csehszlovákiában vagy a mai Szlovákiában éljen.

1918-ban a csehszlovák kormány beleegyezett a nemzeti kisebbségek jogainak szavatolásába a Genfben székelő Népszövetség tanácsának védelme alatt. Ezt a kötelezettséget azonban Csehszlovákia sohasem tartotta be. A prágai kormány visszavette a szerzett községi illetőségi jogot, amivel millió és millió magyart és németet idegenné nyilvánított ?sei hazájában. A csehszlovák kormány magyar és német földtulajdonosok földjét kártérítés nélkül elkobozta és azokat szétosztotta szintiszta magyar és német vidékre betelepített cseh és szlovák telepések között, amivel megváltoztatta a vidékek évszázadok óta ismert népességi összetételét az 1784-ben végzett első népszámlálás óta II. József uralkodása alatt. Egy új adót vezettek be vagyondézsma elnevezéssel ingó és ingatlan vagyona 30% erejéig. Földreform égisze alatt a nem megválasztott forradalmi csehszlovák nemzetgyűlés 1919-ben Földhivatalt létesített, amely Szlovákiában a magyaroktól 1,836,137.05 hold földet kobzott el. A földtulajdonosok sohasem kaptak teljes kártérítést az elkobzott földért. Több mint 2,000 szlovák és morva telepet létesítettek a magyarlakta határzónában egyedül csak Szlovákiában. Ez az erőszakos intézkedés 50,000 magyar mez?gazdasági munkást fosztott

meg életlehetőségétől.

A 239/1924 számú banktvény az állami kincstárból segélyezte a cseh és szlovák bankokat és tíz év leforgása alatt a magyar bankok számát Szlovákiában 126-tól 15-re csökkentette.

A csehszlovák hatóságok megszüntették vagy felfüggesztették a nyugdíjfizetést magyarok részére az állampolgárság kérvényezése vagy különleges nyomozás ürügyén. Ezeket a nyugdíjasokat özvegyeikkel és árvaikkal együtt nyomorra ítélték.

A Csehszlovák Köztársaság első három éve alatt Szlovákiában a magyartannyelvű elemi iskolákat 3,298-ról 727-re csökkentették. A művelődés terén azzal is bántalmás érte a magyarságot, hogy csak 137,000 magyar lakosra engedélyeztek egy középiskolát, amíg 48,000 cseh lakos kapott egy középiskolát. Magyarnyelvű egyetem nem létezett Csehszlovákiában, sem a mai Szlovákiában.

A népszámlálási adatok meghamisítása volt a kisebbség létszámának egyik leggyorsabb módja a statisztikai adatok részére. A csehek a mozaik állam lakossága 43%-at alkották és türelmetlenségükkel politikai problémákat okoztak saját maguknak. Még a kormánypartner szlovákok is elégedetlenek voltak saját republikájukban a cseh uralommal. A 3.5 millió szudétánémet alkotta a legnagyobb kisebbségi csoportot Csehszlovákiában és kapcsolatot keresett a Szlovák Néppárttal valamint a magyar és lengyel kisebbséggel egy autonomista front alakítására a csehek ellen.

A csehszlovákiai belpolitikai helyzet aggasztotta az ország alapítóit, a francia és az angol kormányt és egy közvetítőt küldtek Prágába egy tárgyalásokon elfogadott kisebbségi egyezmény megkötése céljából. Megegyezés hiányában a csehszlovák kormány kérésére összeült a négyhatalmi, angol, francia, olasz és német, konferencia Münchenben, amely 1938. szeptember 29-én meghozta a döntést. A müncheni egyezmény a szudétánémet kerületeket Németországhoz csatolta. Ez a politikai esemény lemondásra kényszerítette Benes Eduard elnököt (1935-1938), a Hradzsin bukott bűvészt. Benes 1938. október 5.-én lemondott hivataláról és Románián át több millió dollár értékű arannyal és dollárral Angliába menekült.

A müncheni egyezményhez csatolt négyhatalmi nyilatkozat életfontosságú volt a magyar kisebbségre nézve. A négy kormányfő kijelentette, hogy ismét összeül, ha a csehszlovákiai lengyel és magyar kisebbség kérdése három hónapon belül nem nyerne rendezést. Néhány hét múlva, megegyezés hiányában, Prága kérésére a kéthatalmi, olasz és német, döntőbíráskodás 1938. november 2-án Bécsben visszaadta Magyarországnak a Trianonban elcsatolt területe egy részét. Az angol és francia kormány elre kimentette magát a bécsi döntésből. A Népszövetség alapokmányának XIX. cikkelye elismerte a határok békés megváltoztatását

Mint München egyik következménye, 1939. március 15-én Hitler elrendelte a két tartomány, Cseh- és Morvaország német katonai megszállását, amely a II. világháború végéig „Német Protektorátus” néven német uralom alatt maradt. Előző berlini tárgyalások eredményeként, 1939. március 14-én Msgr. Jozef Tiso, a Szlovák Néppárt elnöke Hitler támogatásával kikáltotta a szlovák tartomány, mint Szlovák Köztársaság önállóságát. Az első Szlovák Köztársaság (1939-1945), egypárt rendszerű, totalitáriánus állam, Németország hűséges szövetségese lett. Az alig hathónapos Szlovákia 1939. szeptember 4-én, három nappal a háború kezdete után, megtámadta Lengyelországot és német katonai csatlós maradt a 2. világháború végéig. Szlovákia háborús szerepét elfelejtették és máig nem irtak alá békeszerződést Szlovákiával, ámbár a szlovák hadügyminisztérium kiadott egy 222-oldals illusztrált könyvet „Od Tatier po Kaukaz” címmel (Von der Tatra bis zum Kaukasus – Dalle Tatra al Caucaso), amely leírja a szlovák hadsereg hadműveleteit 1941-1942-ben a Szovjetunió ellen német szövetségben. Egy képen látható Msgr. Jozef Tiso államelnök Kiebben a szlovák hadsereg szemléjén.

Ezzel szemben Eduard Benes, ex-elnök, közvetlenül a háború kitörése után londoni számkivetésében 1939. szeptemberében megalakította a Csehszlovák Nemzeti Bizottmányt. Amikor Franciaország 1940-ben német megszállás alá került, az angol kormány elismerte a Benes-csoportot ideiglenes száműzött kormánynak és Benes mint elnököt az angol kormány finanszírozásával egy leendő csehszlovák kormány számlájának a terhére.

A német szovjet orosz háború kitörése után Moszkva diplomáciai viszonyba lépett Benes politikai ügynökeivel Londonban és kölcsönös segélynyújtási szerződést kötött velük Németország ellen. A Szovjetunió elismerte a München-előtti Csehszlovákia határát és később 1942-ben a Müncheni egyezményt a két korábbi aláírója, Anglia és Franciaország semmisnek és érvénytelennek nyilvánította. Amint a háborús

szerencse a Szovjetunió felé kezdett fordulni, Benes az orosz segítségre kezdte alapozni politikai jövőjét. (A Szovjetunió 1945-ben elszakította Ruthéniát Csehszlovákiától.)

Az orosz előnyulással Közép-Európába Benes ördögi terve a német és magyar lakosság kiűzésére közelebb került a megvalósuláshoz. Az angol kormány tanácsa ellenére a Benes-csoport Londonból Moszkvába utazott, ahonnan a német haderőt üldöző szovjetorosz csapatokat követte nyugat felé. 1945. április 5-én Kassán kikiáltotta a hirhedt csehszlovák kormányprogramot a visszaállított Csehszlovákia nem-cseh, nem-szlovák, nem-szláv és nem-szövetséges lakossága barbár elnyomására és kiűzésére.

Közvetlenül a kassai kormányprogram kikáltása után az újonnan alakult Csehszlovákia magyar és német lakosságát különbozó fromájú üldözés alá vették magában foglalva kiűzést, elhurcolást, internálást, népbirósági eljárást, állampolgárság visszavonását, birtok elkobzást, kényszermunkára ítélést, akaratlan nemzetiségváltoztatást, az ú.n. reszlovakizációt és teljhatalmú gondnokok kinevezését magyar és német birtokban lévő üzletekbe és üzemekbe. Még londoni tartózkodása idején 1945. februárjában Benes felhatalmazta magát törvényhozói hatalommal. Az önmagát kinevező elnök, akit csak 1946. május 11-én választottak meg újra, azonnal Prágába érkezésekor megkezdte a kegyetlen rendeletek kiadását 3.5 millió német és 800,000 magyar ellen, akiket a XX. században másodsor dobta cseh és szlovák uralom alá.

A törvényesség látszata alatt nem-választott hivatalos közegek önkényes, erőszakos cselekedeteket hajtottak végre, amelyek ártatlan emberek könyötelen üldözéséhez vezettek. 1945 és 1948 között 89 brutális német és magyarelleses rendeletet és törvényt hirdettek ki a köztársasági elnök, a prágai parlament, a prágai kormány és a pozsonyi megbízottak hivatala révén. Ma, 2001. november 29-én, egy kivételével, még mindig 88 rendelet és törvény van érvényben azok folytatólagos eltörésével a Cseh és a Szlovák Köztársaságban. A 33/1945. sz. törvényt vonták csak vissza, amely a magyaroktól és a németektől vonta meg az állampolgárságot. Ez a két utódállam nem hajlandó visszavonni az embertelen törvényeket és visszadni az az emberi jogokat az üldözött lakosságnak. Sőt Szlovákia 1991-ben még tovább is ment a benesi rendeletek megörzésében új rendeletek kiadásával.

A diszkriminációs rendeletek és törvények felsorolása azok végrehajtási utsitásaival együtt több száz oldalt venne igénybe, ezért azok tartalmáról egy listát készítettünk betekintésre. Az Európai Unió tanácsa, az Európai Parlament a NATO titkárságával egyetemben kellene, hogy megvizsgálja a még érvényben lévő „benesi dekrétumokat” most a csatlakozási tárgyalások ideje alatt, mert azok az EU törvényeivel és koppenhágai kritériumokkal a kisebbségek védelmére nem egyeztethetők össze.

A NATO f?titkára Lord Robertson szerint a NATO nemcsak védelmi, hanem politikai szer-vezet is. Figyelmét a demokrácia, az emberi jogok és a jog uralmára fordítja és új tagok felvételekor meg fogja vizsgálni az új tagállamok jogrendjét. A Vancouver Társulat hálás lenne az EU.-nak és a NATO-nak, ha Szlovákia felvétele előtt támogatná a benesi rendeletek visszavonását. Mi bizunk abban, hogy egy részletes felülvizsgálat elítélné a benesi rendeleteket, amelyek sértik a koppenhágai határozatokat és a büntetőjog szerint diszkriminálnak a nemzeti kisebbségekkel szemben.

Szlovákia felvétele a NATO-ba a 2002 novembrére Prágában tervezett konferencia ügyrendjén fog szerepelni. Szlovákia jelölése ellen a mai napig egy NATO külügyminiszter sem tiltakozott. Mi szeretnénk Szlovákiát a NATO-ban látni, de nem az érvényes benesi rendeletekkel a törvénykönyben. Az igaz, hogy a Cseh Köztársaság NATO tag lett ugyanazokkal az érvényes benesi rendeletekkel és senki sem kifogásolta felvételét. A Cseh Köztársaságnak volt egy jó pártfogója Madelein Albright asszony (szül. Korbelova), US külügyi államtitkár személyében és senki sem kérdőjelezte meg a cseh jogrendet.

Egy visszavont rendelet Benes második három évi elnöksége végén.

Benes kórosan, könyörtelenül és kegyetlenül üldözte politikai ellenfeleit, ami a Csehszlovák Kommunista Párt által 1948 februárjában szervezett államcsinnyel és hivatalából történt elmozdításával ért véget. Benes négy hónappal később, 1948 júniusában csehországi birtokán háziörizetben belehalt megszegyenyítésébe. A csehszlovák-magyar ellenszenv zavarba hozta Moszkvát a „szocializmus építése” jelszava miatt és Benes el kellett távolítani a hatalomból. Benes eltüntével a politikai szinterről a csehszlovák kormány 1948. április 13-án kiadta a 76/1948.sz. rendeletet, amely visszaállította a Csehszlovákia területén maradt németeknek és magyaroknak a csehszlovák állampolgárságot Benes 33/1945. sz. rendelete visszavonásával. A szlovák belügyi megbízott szintén visszavonta ezt az elnöki rendeletet a 287/ 1948. sz. rendeletével. A következő évben a magyaroknak megengedték, hogy gyermekeiket magyar iskolába küldjék, amelyeket 1945-ben zártak be.

Benes még külföldi tatózkodási ideje alatt 1945-ben felhatalmazta magát rendeletek kibocsátására. A német nemzetiségű állampolgárok kiűzése Csehszlovákiából és az ezzel kapcsolatos kegyetlenségek feltárása, ami 150,000 halálos esettel végződött, számos publikációból jól ismert. A németországi és ausztriai szudétanémet bajtársi egyesületek évi találkozóikon követelik, hogy a Cseh és Szlovák Köztársaság felvételének az Európai Unióba az 1945-1948-as rendeletek és törvények visszavonása és a károsultak kártalanítása legyen a feltétele.

A német lakosság hazájából történt erőszakos, brutális eltávolítása közben a prágai kormány magyarellenos rendeletekkel és törvényekkel felkészülve tárgyalásokat kezdeményezett szovjetország segédlettel és a szovjetország csapatok által elfoglalt Magyarországgal lakosságcserére. 1946-ban és 1947-ben 76,616 magyart, jómódú üzlembereket, kereskedőket, földműveseket és értelmiségieket űztek ki marhavagonokban Magyarországra. Ugyanakkor 60,237 főleg szegénysorsú magyarországi szlovák jelentkezett önként áttalépülésre Csehszlovákiába. Ezen kívül 1945-ben körülbelül 10,000 magyar menekült el Magyarországra, hogy elkerülje a cseh és szlovák részről történő üldözést. A hatóságok további 39,000 magyart utasítottak ki Magyarországra.

### ***Mindez nem volt elegendő Benes számára.***

1945. október 1-én kiadta a **88/1945. sz.** rendeletet:

- dél-szlovákiai magyar családok erőszakos elhurcolására kényszermunkára Csehországba
- a következésképpen kiűzött 3.5 millió szudétanémet üresen hagyott helyére.
- Férfiakat 16-55 és nőket 18-45 év között jelöltek ki kényszermunkára – mondd rabszolgamunkára.
- 1946. november 19. és 1947. február 25. között **44,129 magyart deportáltak kényszermunkára** a cseh tartományokba Szlovákiából 50 kg-os személyi poggyással
- és minden ingó és ingatlan vagyonukat az állam elkobozta.

Német források 68,407-re becsülik az elhurcoltak számát, a szlovák források pedig 73,000-re.

A Szlovák Nemzeti Tanács adatai szerint

- **570,000 hektár termékeny földet kobozott el az elkobzó bizottság.**
- Ha ehhez hozzáteszük azt a **7,587,4888 hold földet, amelyet ellenszolgálatás nélkül kobozott el a magyaroktól 1919-ben** a csehszlovák nemzetgyűlés, akkor jobban megértjük, milyen kárt okozott a Csehszlovák Köztársaság a magyarszármazású polgároknak.

- 1945 után további igazságtalanságokat és károkat szenvedtek a magyarok bútorok, házak, üzletek, gyárak, bányák, stb. elkobzásával.

Abban az esetben, ha a szerencsétlen magyart deportáltak közül valakinek sikerült megszökni Csehországból, nem mehetett vissza otthonába, mert azonnal beköltöztetett szlovák telepeseket a betelepítő bizottság a 108/1945. sz. elnöki rendelet (1945.október 25.) és a Szlovák Nemzeti Tanács 4/1945. sz. (1945. február 27.), az 50/1945. sz (1945.június 5.) és a 104/1945 sz. (1945. augusztus 23.) rendeletei alapján. Ezek az elkobzó bizottságok több ezer esetben koboztak el birtokokat 1945-1948 között.

A magyarok kiűzésével és szétszórásával nem ért véget a magyarirtás a csehszlovák fajta demokráciában. 1946. június 17-én a szlovák belügyi megbízott kiadta a 20,000-1946. sz. rendeletet reszlovakizáció elnevezéssel. Ezzel ú.n. reszlovakizációs bizottságokat állítottak fel DélSzlovákia magyarlakta vidékén azzal a céllal, hogy hajtsák végre a szlovák nemzetiség elfogadását, több esetben csend?ri segítséggel, a kiszemelt áldozatok akarata ellenére. 1947. decemberéig 326,000 magyart sorolt be és ismert el szlovák nemzetiség?nek a Reszlovakizációs Bizottság. A megfenyegetett és megfélemlített magyarok kényszer alatt abban a reményben adták be kérvényüket a bizottságnak, hogy megmentse birtokukat vagy állásukat. Azt akarták elkerülni, hogy kitelepítsék ?ket Magyarországra 24 órai határidőn belül.

A rendelet-kiadási tevékenység nem volt csak egyedül Benes találmánya volt. A szlovákok megelőzték őt ebben még az els? Szlovák Köztársaság idején 1944-ben és tovább folytatták fél századdal tovább a mai napig dekrétumok kiadásával rabolni a magyar nemzetiségűeket.

1944 őszén az első Szlovák Köztársaság kormánya még hatalmon volt a keleti frontról hátráló német hadsereg segítségével, amikor a titkos politikai ellenzék a kommunisták vezetésével már készültek a

hatalom átvételére a vörös hadsereg megérkezésekor. A kelet-szlovákiai hegyekben bukjkáló Szlovák Nemzeti Tanács 1944. szeptember 6-án kiadta a 6/1944. sz. törvényerejű rendeletet a német és magyar kisebbség tanítási és istentiszteleti nyelvének a szabályozására. E rendelet szerint a német és magyar kisebbség összes iskolája megszűnik azoknak az elemi iskoláknak a kivételével, amelyek 1938. október 6-a előtt léteztek. Tilos volt istentiszteleteket tartani azoknak az elismert vallásfelekezeteknek, amelyeket 1938. október 6 után vezettek be. A törvény betartásának a visszautasítása hat hónapig tartó elzárással és 100,000 korona pénzbírsággal büntethető. A belügyi megbízott és a Szlovák Nemzeti Tanács együtt felelős a törvény végrehajtásáért.

Ma a Szlovák Köztársaság alkotmánya diszkrimináló és szelektív. Különbséget tesz a törvényhozásban és az igazságszolgáltatásban az állam polgárai között káros hatással a nemzeti kisebbségekre. Benes 1945. június 21-én kelt 12/1945 rendelete elkobozta a németek és magyarok földbirtokát kizárólag a nemzeti hovátartozás alapján. A 229/1991. és a 330/1991. sz. törvény a mai Szlovákiában kizárja a magyarokat az elkobzott földtulajdon visszaszerzéséről a régi tulajdonosoknak vagy leszármazottaiknak. Ezen törvények alapján való kizárást megerősítette az 1999. március 19-én kelt 126/1999-740 sz. körlevelével Szlovákia legfelső bírósága. Ezek a törvények felújítják a benesi rendeleteket és azokra a magyarokra is vonatkoznak, akiket az 1945. szeptember 19-én kelt 71/1945. sz. benesi rendelettel Cseh- és Morvaországba hurcoltak kényszermunkára és vagyonukat elkobozták. Csehszlovákia visszaállítása a második világháború után egy óriási politikai hiba volt. A fenti törvények két külön csoportba tartozó állampolgárokat létesítettek: az egyik kiválasztható a vagyon visszaszerzésére, a másik vagyonvesztésre van ítélve. A szlovákiai igazságszolgáltatás politikai befolyás alatt van a benesi rendeletek óta és ennek következtében megvesztegethető. Addig, amíg ezek a rendeletek és törvények érvényben ma is vannak, a szlovákiai magyarok nem igényelhetik vissza elkobzott javukat. Csáky Pál helyettes miniszterelnök hiába vitatkozik Pavol Koncos földművelésügyi miniszterrel a mai szlovák koalíciós kormányban a magyarok elkobzott földjeinek a visszaszerzéséről, a mai szlovák törvények, mint benesi örökség, azt nem engedik meg. Volt magyar földtulajdonos pedig ugyanakkor szlovákoknak juttat a magyarok vidéken a mai koalíciós kormány. A Szlovák Nemzeti Tanács 4/1945. számú, valamint a prágai kormány 104/1945. sz. rendelete szétosztotta a magyaroktól elkobzott ingatlanokat kormányhű szlovákok között. 1999-ben és 2000-ben szlovák koalíciós kormány, amelynek a Magyar Koalíció Pártja is tagja, több ezer hektár művelhető földet vett el magyar önkormányzatoktól bírósági ítélet nélkül az állam tulajdonába, hogy azt szétosztja kiválasztott szlovák hűvek között. A magyar koalíciós partner semmit sem tehetett, mert a benesi rendeletek még mindig érvényben vannak. 2001-ben eljött a legfőbb ideje annak, hogy a kormánypartner Magyar Koalíció Pártja követelje a benesi rendeletek azonnali visszavonását. A többi koalíciós partner nem tartotta be az 1998-as egyezményt a következő 4 évi kormányzati időszakra, ennek következtében a MKP-ot sem kötelezi ígérete a benesi rendeletek ideiglenes megtűrésére.

” A szlovákiai magyarok részére a 2001. június 4-én megszavazott közigazgatási reformtörvény, amely az országot kulturális és földrajzi szempontból teljesen illogikus egységekre osztotta fel, teljesen elfogadhatatlan. A törvény célja az, hogy biztosítsa a magyarok számának a csökkentését 20% alá minden észak-déli irányban felszelelt közigazgatási egységben, keverve azokat szlovák vidékekkel, hogy ne használhassák anyanyelvüket a hatóságokkal és bíróságokkal való érintkezésben. Ez ellentétben van az Európai Unió törvényeivel Az új szlovákiai közigazgatási felosztás nyíltan magyarellenes.

Az Európai Parlament sajnálkozását fejezte ki afölött, hogy az adminisztrációs egységek megszavazásánál nem vették tekintetbe a magyar kisebbség kívánalmait. Az EP megörökítette jegyzőkönyvileg, kezdve a 175/1993-as határozati javaslattal, azt a felhívását a prágai kormányhoz, hogy vonja vissza a német- és magyarellenes rendeleteket és törvényeket.

Annak ellenére, hogy a prágai és pozsonyi kormány vonakodik érvénytelenné nyilvánítani az 1945-1948-ban kiadott embertelen rendeleteket és törvényeket, 1994-ben Rudolf Dreithaler, szudétanémet eredetű cseh állampolgár, libereci (Reichenberg) lakosnak sikerült részt vennie a benesi rendeletekben. A 108/1945. sz. elnöki rendelet elkobozta a Dreithaler családi házat a Szudétavidéken Csehszlovákiában. 1994. júniusában Rudolf Dreithaler keresletet adott be az ő házrészére az elkobzó rendelet ellen az alkotmánybírósághoz a telekkönyvi hivatal által elkövetett hiba miatt. Az 1930-as években a ház egy részét Rudolf örökölte mint vagylagos örökös Dreithaler Júlia halála esetén. Júlia 1945. október 7-én halt meg, azonban a 108-1945 sz. dekrétum csak 1945. október 30-án lépett életbe. Júlia halála után a hagyatéki bíróság nem kobozta el az ingatlant és Rudolf lett a házrész törvényes örököse. A cseh alkotmány-bíróság későbbi ítélete Dreithaler javára 1997. novemberében meglepte a cseh kormányt, amely reméli, hogy az ítélet nem fogja veszélyeztetni a benesi rendeletek érvényességét.

A között németeknek és magyaroknak valamint a mai Cseh és Szlovák Köztársaságban élők részére lehetségesen nagyjelentőségű fordulópontot okozhat az alkotmánybíróság döntése. Az azt jelenti, hogy alkalmas pillanatban az érintett személyek kárpótlást kereshetnek elkobzott vagyonukért. A nemzetközi jog nem ismeri el a lakosság erőszakos kiűzését otthonából.

A cseh és hasonlóképpen a szlovák alkotmánybíróság hatáskörébe tartozna az alkotmányellenes diszkriminációs rendeletek és törvények semmissé nyilvánítása. Rudolf Dreithaler volt az első személy a Cseh Köztársaságban, aki kérte négy 1945-1948-as benesi rendelet megsemmisítését. Hosszú várakozás után 1997. novemberében a cseh alkotmánybíróság ítélete kinyitotta az ajtót a kifosztott szudétanémetek és magyarok jogorvoslatára.

Az Európai Parlament néhány tagja írásban érdeklődött az Európai Bizottság elnöki biztosánál a benesi dekrétumok érvényességéről még mind a mai napig a Cseh Köztársaságban és a Szlovák Köztársaságban és a magyar kisebbség panaszairól Szlovákiában. Sajnos, a két biztos kitérő választ, mellébeszélést próbált alkalmazni, amikor azt a választ adta a parlamenti képviselőknek és a Vancouveri Társaság hasonló tartalmú levelére is, hogy a Bizottság nagyon éberrel figyeli az Európa Tanács 1991-ben Koppenhágában elfogadott kritériumai betartását a tagjelölt országok részéről. Ezek a kritériumok magukban foglalják a kisebbségek védelmét, az emberi jogokat, beleértve az egyének szabad mozgását is.

A Vancouver Társulat véleménye szerint a jelenlegi tanulmánynapoknak létre kellene hozni egy bizottságot, amely különböző európai intézményeket beadványokban tájékoztatná a szlovákiai magyarok helyzetéről.

Az Európai Bizottság másik téves álláspontja az volt, hogy válaszában az 1957-es római szerződés vagyonjogi záradékára hivatkozott, amelyet hatálytalanított a 1993-as maastrichti szerződés.

Az 1945-1948. embertelen cseh és szlovák rendeletek és törvények hivatalos visszahívását több éven át kérte Helmut Kohl német kancellár, az osztrák kormány és néhány német állam és a szudétanémet bajtársi szervezetek évi közgyűlései Németországban és Ausztriában.

A Cseh Távirati Iroda jelentette Brüsszelben 1999. április 19-én, hogy az Európai Parlament az Európai Bizottság jelentésére a Cseh Köztársasággal való EU csatlakozási tárgyalásokról határozati javaslatban kérte a cseh kormányt a benesi dekrétumok eltörlésére. Ugyancsak az EP 2000. október 4-én üdvözölte a cseh kormány készségét azok alapos felülvizsgálására.

A politikai akarat hiányzik a Cseh Köztársaságban és a Szlovák Köztársaságban is a benesi dekrétumok visszavonásának a kezdeményezésére. Milos Zeman cseh miniszterelnök 1998. augusztus 7-én kijelentette, hogy a Cseh Köztársaság nem fog hozzájárulni a benesi dekrétumokhoz. A szlovák külügyminisztérium szószólója hozzátette, hogy a szlovák kormánynak nincs szándékában megváltoztatni a benesi dekrétumokat. Milan Tokar szerint a szlovák jogrendszer összeesné, ha változások történének a benesi dekrétumokban.

1998. augusztus 28-án a volt szlovák miniszterelnök, Vladimir Meciar egy sajtókonferencián megtámadta Rudolf Schuster államelnököt, volt politikai ellenfelét, amiért ez utóbbi a benesi dekrétumok felülvizsgálását kérte.

A Radio Free Europe-nak adott interjú szerint 1999. április 28-án Eduard Kukan szlovák külügyminiszter kijelentette, hogy a szlovák kormány nem fog foglalkozni a benesi dekrétumok problémájával az elkövetkező három és fél év alatt, hacsak a prágai kormány vagy az EU nem fogja kezdeményezni.

Václav Havel cseh köztársasági elnök a 2001. évi nyári bécsi látogatásakor azt mondta, hogy a benesi dekrétumok képezik a Cseh Köztársaság alapját és azokat nem lehet visszavonni anélkül, hogy ne okoznának komoly kárt az államnak. A cseh republika gyenge alapokon áll ha gyilkos tettekre alapozták. Talán a szudétanémetek 180 milliárd dolláros követelésétől fél.

Szlovákia már hivatalosan bocsánatot kért a zsidók és a kárpát-németek üldözéséért a második világháború alatt, de a magyar lakosság bántalmazását még nem ismerte el. 2001. Április 4-én a HTML Observer idézte Pavol Hamzik helyettes miniszterelnököt és EU bővítési biztost mondván, hogy a benesi dekrétumok nem okoznak akadályt Szlovákia tárgyalási folyamatában az EU felé. Azok a dekrétumok csak a Cseh Köztársaságot nyugtalanítják, mert Németországnak elvárásai vannak Prágával szemben. Hozzátette, hogy nem lenne kívánatos, ha a csehek kihasználnák azt, hogy egyszer közös államban éltek.

Pavol Hamzik elfelejtette megemlíteni, 1945-ben, a második világháborúban viselt hadviselése a német szövetségben és fasiszta kormányformája miatt az első Szlovák Köztársaság a csehszlovakizmus köntöse alá bújt, hogy elkerülje a büntetést a békeszerződésben viselt dolgai miatt. Ez a történelmi tény és Szlovákia (1939-1945) háború alatti bel- és külpolitikáját vizsgálat alá kellene venni és a mai Szlovák Köztársaság déli határait is felül kellene vizsgálni. Az egy abszurdum és a társadalmi rend elleni támadás, hogy Szlovákia győzelmesen került ki a második világháborúból, csatlakozott a csehekhez a brutális népi tisztogatásban. Az 1945-ös Helsinki Egyezmény elismeri a határok békés megváltoztatását. Az 1918-ban Szlovákiában megkezdett magyarirtásnak, lopásnak, fosztogatásnak és az alapvető emberi jogok megtagadásának a kisebbségi magyarság részére véget kell vetni nemzetközi ellenőrzés alatt. A benesi rendeletek az emberiség ellen elkövetett bűnök csoportjába tartoznak.

A közel múltban, 2001. május 23-án, Habsburg Otto, a Pán-Európai Unió elnöke és az EP volt tagja, egy konferencia utáni sajtóértekezleten Pozsonyban felszólította a szlovák kormányt a benesi rendeletek hivatalos visszvonására.

Hasonlóképpen Christa Stosová a Csehországi, Morvaországi és Sziléziai Németek Szövetségének az alelnöke 2001. május 19-én Bécsben egy szudétanémet fórumon követelte a Cseh Köztársaságtól a benesi rendeletek visszavonását.

A szudétanémet szervezetek Németországban és Ausztriában az évente tartott közgyűléseken immár fél évszázad óta követik jogorvoslatot a prágai és pozsonyi kormány által szervezett szörnyű üldözésekért a második világháború végeztével.

A Magyar Koalíció Pártja, egy a mai szlovák kormány koalíciós partnerei közül, azzal a feltétellel léphetett be a kormányba, 1998-2002, hogy lemond a benesi rendeletek visszvonásának a követeléséről. A másik három koalíciós partner nem tartotta be a koalíciós szerződést, sőt az ellenzékkal szövetkezett a MKP ellen az ország mai adminisztratív beosztása megszűnésakor a Szlovák Nemzeti Tanácsban. Ilyen körülmények között a MKP nem képviseli a szlovákia magyarok érdekeit és nem mondhat le kormánypartnerség kedvéért a benesi rendeletek hivatalos visszavonásának a követeléséről.

A szlovákiai magyarság életének nélkülözhetetlen feltétele a törvény előtti egyenlőség és az állampolgári és tulajdonjog visszaállítása. A magyar kisebbség igazságtalan kezelését nemzetközi kivizsgálás elé kell terjeszteni.”

***A Human Rights for Minorities in Central Europe (HRMCE) – Vancouver Society 606-Esquamalt Avenue, West Vancouver, BC, V7V 1R6, Canada engedélyével, közöljük a Benes Dekrétumok című tanulmányt***